

Наблизо ще бждатъ построени *занаятчий-нищитѣ*, гдѣто слѣпцитѣ ще изучватъ разни занаяти: да свирятъ на цигулка, да плетятъ кошници и сламени шапки, да правятъ глиненни съдове и т. н. По този начинъ тѣзи нещастници ще могатъ самички да си изкарватъ хлѣба, ще станатъ възпитани човѣци и спокойни прѣдъ бѣдата си хора. Приютъ и училище за слѣпи има и въ нашата столица София.

Лакомиятъ мѣникъ.

Дѣдо Симеонъ бѣ пждаръ на лозята. Той си имаше и единъ вѣренъ другаръ. Това бѣ неговото черно малко кученце. Живѣха си тѣ въ една колиба. Цѣлото лѣто тия двама приятели прѣкарваха въ полето. Излѣзе старецътъ да обикаля крайнитѣ лозя. А на мѣника ще поржча: „Мѣничко, ти пази кжщата, че ще те нахраня, като се завърна“! И кученцето поснише глава, намигне съ очи, оближе си устнитѣ въ знакъ, че е разбрало. Дѣдо Симеонъ дигне кривака на рамо. Отиде, хе, чакъ на горния край на лозята и извика: „Хей... по назадъ брей, чакай да дойда...“! Ако пѣкъ има пушка, ще грѣмне. Тѣй си викаше той и нищо да не е видѣлъ. А Черню пази около колибата. Наближи ли човѣкъ, куче или друго нѣщо, лозята ще екнатъ отъ лай.

